

maa stemme mod det. Jeg kunde endnu have Noget at sige, men skal ikke udtale mig videre paa Grund af den knappe Tid og de Omstændigheder, under hvilke Sagen foreligger.

N. Nasmussen: Jeg har overværet Forhandlingerne i det andet Thing og fik der det Indtryk, som nu idag er blevet bekræftet baade af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og af den ærede Minister, at det, der er vedtaget i Folkethinget, kunde Ministeren meget godt hjælpe sig med; men Ministeren føiede til, at han ikke vilde anse sig pligtig til at benytte visse Beløb, og, som oplyst, bekræftede Ordføreren i det andet Thing, at Forslagets Mening i saa Henseende var den, som Ministeren saae deri. Utsaa, Bevillingen er fuldstændig tilfredsstillende for Regjeringen, saaledes som Folkethinget har givet den. Jeg synes nu, at det er en vel stor Omsorg, det høie Landsting bruger, naar det i et saadant kritisk Dieblit stiller et Vndringsforslag, som egentlig er overflødig. Det er jo ganske sikkert, at under ordinære Forhold vilde en saadan Forandring umulig kunne bevirke en Uoverensstemmelse. Det vilde være en Umulighed. Men Ingen kan lade være at lægge Mærke til, hvad der foregaar, og ingen konstitutionel Mand, være sig i Rigsdagen eller udenfor den, kan, tror jeg, billige de Ord, som baade i det andet og i dette Thing ere faldne fra Regjeringens Chef. Han er efter sin Mening fuldstændig løst fra den Forpligtelse at sørge for, at der kommer nogen Bevilling tilveie. Den høie Regjering's Chef har gjentagende udtalt at det er Noget, han saa at sige slet ikke bekymrer sig om. Det er Rigsdagens Sag. Jeg tør frit appellere baade til hele Rigsdagen og til Folket udenfor Rigsdagen og henstille, hvorvidt de ville erkjende, at det er Udtalelser, som en konstitutionel Minister med Rette kan bruge. Saadanne Udtalelser gjøre ikke godt paa en saadan kritisk Tid, hvor vi staa i Begreb med at skulle have store Grundsættingers Uighed udvænnet. Det er altid det første Skridt, der er det tungeste at gjøre, naar en Forsøning skal finde Sted, og jeg mener, at Landstinget ikke nu ved denne Veilighed skulde udsætte Rigsdagen, den høie Regjering og Folket for, ingen foreløbig Bevilling at faae vedtagen idag. Jeg holder nærmest til den Anskuelse — det er ikke Noget, jeg bestemt kan sige, at dersom denne Vndring vedtages af Landstinget, er der meget lidet Sandsynlighed for, at vi faae en foreløbig Bevilling, og jeg tror ikke,

at det er Rigsdagen saa fremmed eller saa ligegyldigt, som det lader til at være Regjeringens Chef. Jeg troer, at Rigsdagen i sin store Umyndelighed ønsker, at vi idag, inden vi stilles ad, faae tilveiebragt en foreløbig Bevilling, og naar Vndringen er af saa lidt Betydning, som jeg har faaet Indtryk af Udtalelserne af, at denne er, saa er det min — jeg kan gjerne sige — Bøn til Landstinget at lade være at vedtage denne Vndring. Landstinget vil ikke fortryde, at det, ligesaa godt som Folkethinget har vist, at det vil række en Haand, ogsaa rækker en Haand ud til Forsøning. Jeg vil for mit Vedkommende ikke kunne stemme for denne Vndring. Jeg fraraader at stemme for den. Det er en Selvsølge, at der jo i det Par Timer, der ere tilbage, vil endnu blive Tid til at overveie og nærmere tale med hinanden om, hvad der er at gjøre, men der er meget lidet Sandsynlighed for, at der kommer nogen midlertidig Bevilling, dersom denne Vndring bliver vedtagen.

Consilspræsidenten: Jeg veed ikke, om jeg opfattede den ærede Taler, der nu satte sig, rigtig, saaledes, at han mente, at det var mig temmelig ligegyldigt, enten vi overhoved havde en af Rigsdagen vedtagen Bevilling eller ikke. Dersom det var den ærede Landstingsmands Mening, vil jeg paa det Allerbestemteste modsig ham. Der er maaffe ikke Mange, der saa meget som jeg have beklaget, at Rigsdagen ikke, idet den i Foraaret benyttede sin Ret til at drøfte Finantsloven, tillige varetog sin Pligt til at tilveiebringe et samstemmende Finantslovsforslag. Jeg troer ikke, at Mange beklage det mere end jeg; jeg sætter megen Pris paa, at Rigsdagen ikke alene benytter sin Ret, men ogsaa varetager sin Pligt i saa Henseende; men netop til det Sidste, Varetagelsen af dens Pligt, turde ogsaa nærmest regnes, at Rigsdagen selv tilveiebringer en Bevillingslov, naar den selv vilkaarlig har bragt den til at forsvinde, der indtil Fortættelsesdagen bestod.

N. Nasmussen: Ja, Regjeringens høitæredede Chef har altid stærkt Udtryk til sin Naadighed. Den ærede Minister sagde i dette Dieblit, at Rigsdagen vilkaarlig havde bragt den foreløbige Bevilling til at forsvinde, men den ærede Minister har glemt, at det var i Dagen efter Paaske-Lørdag, at der skulde have været gjort Ueilighed netop fra Regjeringens Side med at tilveiebringe en Bevilling. Det, mener jeg, er det, som vi